

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.III.583/2011/5.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2011. év november hó 29. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A személyi szabadság megsértésének büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Dunaújvárosi Városi Bíróság 12.B.267/2009/5. számú és a Fejér Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 1.Bf.210/2010/4. számú ítéletét megváltoztatja, a terheltet a becsületsértés vétsége (Btk. 180.§ (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmenti, egyidejűleg a halmazati büntetésre utalást mellőzi.

Egyebekben a megtámadott határozatokat hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Dunaújvárosi Városi Bíróság a 2010. július 1-jén kihirdetett 12.B.267/2009/5. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki

- 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 175. § (1) bek.), és

- 1 rb. könnyű testi sértés vétségében (Btk. 170. § (1) bek.).

Ezért őt halmazati büntetésül 300 napi tétel, napi tételenként 300 Ft, összesen 90.000 Ft összegű pénzbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú ítélettel megállapított tényállás lényege a következő.

A terhelt magassága 168 cm, testsúlya 70 kg, a sértett magassága 158 cm, testsúlya 58 kg.

2008 nyarán a válófélben lévő terhelt és sértett között vagyonmegosztási vita volt.

2008. augusztus 9-én 12 óra 30 perckor B.-n a közös családi házban tartózkodott a terhelt, amikor a sértett hazaért. A sértett saját kulcsával nyitotta ki az ajtót, amit a házba lépve maga mögött ismét bezárt, kulcsát pedig a zárban hagyta.

15 óra körül a nappaliban a sértett és a terhelt között szóba került a vagyonmegosztás. A sértett a vita elől el akarta hagyni a házat, bejárati ajtóhoz érve azonban látta, hogy kulcsa nincs a zárban, viszont az ajtó zárva van. Kulcsát keresve a terheltet is kérdezte, aki háta mögül rákérdezett, hogy hova menekül, mire a sértett mondta, hogy szüleihez akar elmenni.

Ekkor a terhelt a sértett feje felett átvetett egy derékszíjat, derekára rakva hátulról összeszorította és a sértettet - maga előtt tartva - feltolta az emeletre vezető lépcsőn át a szobába. A terhelt a szoba ajtaját kulcsra zárta, kulcsát pedig zsebre tette. A dohányzóasztalon 4 db derékszíj, 2 db nyakkendő és egy 10 cm széles ragasztószalag volt.

A sértettet az ágyra lökte, kezeit teste előtt ragasztószalaggal, csuklójánál fogva átkötözte. A sértett ellenállt, a szalag nyúlni kezdett, mire a terhelt egyik szíjjal is átkötötte a sértett kezeit, a másikat pedig a nyakára tekerte és hátulról tartotta.

A sértett folyamatosan ellenállt, dulakodott a terhelttel. Eközben sikerült a kezeit kiszabadítani, és a nyakán lévő szíj alá tenni, hogy az ne fojtsa. Kérte a terheltet, hogy engedje el; dulakodás közben az ágyról leesett, fejét beverte, rosszul lett.

A terhelt ekkor kiszabadította, s lement egy pohár vízért. Előtte azonban elvette a sértett mobiltelefonját, kivette belőle a SIM kártyát, a szobaajtót pedig bezárta.

Amikor a pohár vízzel a terhelt visszatért, akkor maga mögött a szobaajtót bezárta; ismét dulakodás történt és újból szíjjal kötötte meg a sértett kezét.

17 óra körül hazaérkezett a lányuk, akinek a sértett lekiáltott, hogy a terhelt bezárta és kérte, hogy segítsen neki. Erre a lány felszaladt, az ajtót zárva találta, ezért szólt a terheltnek, hogy nyissa ki, aminek az nem tett eleget. Ezután a lány közölte, hogy rendőrt hív, mire a terhelt kinyitotta az ajtót, a sértett pedig az időközben odaérkezett édesanyjával elhagyta a házat.

A bántalmazás következtében a sértett mindkét csuklóján bőrpír jött létre, a sérülések gyógytartama 8 napon belüli.

A sértett törvényes határidőben magánindítványt tett.

Az elsőfokú bíróság jogi értékelése szerint a terhelt megvalósította a személyi szabadság megsértését azzal a magatartásával, hogy a sértettet - annak akarata ellenére - bezárta, lefogta, megkötözte, visszatartotta. Így több órán át megfosztotta a szabad helyváltoztatás és tartózkodási hely megválasztása lehetőségétől.

Emellett az ellenálló sértett csuklóinak megkötözésekor neki 8 napon belül gyógyuló sérülést okozott, amivel pedig a könnyű testi sértés vétségét követte el.

Védelmi fellebbezés alapján eljárva a Fejér Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2011. január 11-én meghozott 1.Bf.210/2010/4. számú ítéletével az elsőfokú határozatot annyiban változtatta meg, hogy a könnyű testi sértés vétségeként értékelt cselekményt becsületsértés vétségének minősítette (Btk. 180. § (2) bek.). Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság - egyidejűleg mellőzve a további bántalmazásokkal kapcsolatos megállapításokat - a következőkkel helyesbítette a tényállást.

A terhelt a sértett személyi szabadságától megfosztása, a ház emeleti lépcsőjén való felkényszerítése, és szobában tartása érdekében, a sértett két karját kis erővel megragadta, ezáltal a sértett mindkét csuklóján - testi sérülésnek nem tekinthető - bőrpírt eredményező elváltozás keletkezett.

A másodfokú bíróság szerint a bűnösségre vont következtetés okszerű, a jogi minősítés azonban részben téves.

Kétségtelen, hogy a terhelt megvalósította a Btk. 175. § (1) bekezdése szerinti személyi szabadság megsértését, azáltal, hogy a sértettet bekényszerítette a ház egyik szobájába, az ajtót rázárta és onnan viszonylag huzamosabb ideig nem engedte ki.

A terhelt - módosított tényállás szerinti - magatartása azonban nem könnyű testi sértés, a kétségtelenül támadó szándékú tettelegesség ugyanis sérülésnek nem minősíthető elváltozást okozott. Ehhez képest a sértett mindkét csuklójának támadó szándékkal megragadása, megszorítása tetteleges becsületsértés.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a terhelt védője terjesztett elő - a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontját megjelölve - felülvizsgálati indítványt a bűnösség megállapítása miatt elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében.

Indokai szerint mivel a másodfokú bíróság előtt a sértett mentességi jogával élt, így korábbi tanúvallomásai sem vehetők figyelembe. Ehhez képest pedig nem vehető figyelembe az orvosi láttelep sem, mivel az is elmondásán alapul, ennél fogva pedig ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből.

Az indítvány szerint a másodfokú bíróság általi tényállás kiegészítés okszerűtlen és iratellenes következtetést tartalmaz, annak alapján ugyanis nem bizonyított, hogy a sértettet a terhelt kényszerítette volna fel a lépcsőn.

Iratellenes és megalapozatlan az is, hogy a szobában tartás volt a terhelt szándéka, ilyen célzat fel sem merült.

A Btk. 10. §-ára és 27. § (2) bekezdésére (tévedésre) hivatkozó indítvány szerint a személyi szabadság megsértése esetében hiányzik a magatartás jogellenessége, társadalomra veszélyessége.

A terhelt vallomásából kitűnően - ami az egyedüli közvetlen bizonyíték - a szobájában a jogos érdeke (értékpapírai és egyéb okiratai) védelmében veszekedett a sértettel. A sértett birtokában lévő okiratok azonban nem ott voltak, így fogalmilag kizárt, hogy addig nem engedte volna ki a terhelt a sértettet, amíg a dolgokat elő nem adja, ez nem állhatott érdekében.

A sértett tartózkodási helyének megválasztása nem volt lehetetlen, mivel a szobából kiment. A terheltnek pedig - vallomásából megállapíthatóan - nem volt a sértett személyi szabadságától

megfosztásra irányuló tudattartalma.

Szintén nem vonható következtetés az irányadó tényállásból a tetteges becsületsértés megvalósulására. Mindemellett a másodfokú bíróság tévesen minősítette át a könnyű testi sértést tetteges becsületsértésnek. Az adott magatartás ugyanis nem tekinthető a megbecsülés, a méltóság megsértésére alkalmasnak.

Sérelmezte az indítvány, hogy az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként értékelte a személyi szabadságtól megfosztás huzamosabb idejét.

A Legfőbb Ügyészség BF.1838/2011. számú átiratában a indítványt törvényben kizártnak tartotta és elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az indítvány kizárólag az irányadó tényállás megalapozottságát vitatja, attól eltérő körülményekre hivatkozik, s ezen keresztül támadja a bűnösség megállapítását és a jogi minősítést.

A Legfelsőbb Bíróság az ügyben a Be. 420. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott; melyen a védő a felülvizsgálati indítványt fenntartotta és az abban, az ügyész pedig az írásbeli nyilatkozatában foglaltakkal egyező tartalommal szólalt fel azzal, hogy az ügyész a megtámadott határozatok hatályban tartását indítványozta.

A felülvizsgálati indítvány részben, a következők szerint alapos.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős ítélettel szembeni jogi - és nem pedig ténybeli - kifogás lehetőségét biztosítja. Kizárólag a Be. 416. §-ának (1) bekezdésében megjelölt anyagi és eljárásjogi okból vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

A Be. 423. §-a (1) bekezdése alapján felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, ami a felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható; felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak nincs helye (Be. 419. § (1) bek., 388. § (2) bek.).

Ez azt jelenti, hogy felülvizsgálatban a tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének, s ezen keresztül a bűnösség kérdésének, valamint a - minősítéssel kapcsolatos, vagy más büntető anyagi jogi szabály sérelme nélkül -

kiszabott büntetés, illetve mértékének vitatására. A jogkövetkeztetések - így a bűnösség megállapításának - helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja szerint felülvizsgálati ok, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

Az eljáró bíróság azonban - szemben az indítvány álláspontjával - nem sértett törvényt, amikor a terhelt bűnösségét a személyi szabadság megsértése büntetében megállapította.

A Btk. 175. § (1) bekezdése szerint személyi szabadság megsértésének büntetést követi el, aki más személyi szabadságától megfoszt.

A bűncselekmény törvényi tényállása nyitott, az elkövetési magatartást közelebbről nem határozza meg, ekként a bűncselekmény valójában eredmény-bűncselekmény. Eredmény mindig valamely, külvilágban bekövetkező változás, ami e bűncselekmény esetében értelemszerűen a szabadság ellentéte, vagyis a fogság, illetve annak okozása. Gyakorlatilag a szabadság a választás lehetőségét, a fogság pedig e lehetőség elkövető általi kizárását jelenti. Utóbbi eredménye, hogy a sértett cselekvése, mozgása, tartózkodási helye nem saját döntésétől, hanem kizárólag az elkövetőtől függ.

A törvényi tényállás a „megfosztás” kifejezés használatával a fogságnak, mint változásnak bekövetkezésére utal (ugyanúgy, mint a szintén nyitott törvényi tényállású emberölés esetében az ölés kifejezés, ami halál bekövetkezésére utal).

Következésképpen a személyi szabadságtól megfosztás sokféle magatartásban nyilvánulhat meg, egyaránt értendő alatta fogságba vetés, fogságban tartás és fogva hagyás. Utóbbi passzív magatartás ugyan, azonban nem azonos a mulasztással elkövetéssel, mivel arról akkor van szó, ha a fogságba vetés vétlen, vagy gondatlan volt. Ha azonban a fogság okozása eleve és tudottan szándékos, akkor azt követő fogságban hagyás - értelemszerűen - nem valaminek a nemtevése, nem kötelesség teljesítésének elmulasztása, hanem az eredeti szándéknak megfelelő magatartás.

A bűncselekmény megvalósulása - az általa okozott alapjogi sérelem miatt - nem függ a személyi szabadság megfosztásának időtartamától. Ezért megvalósul a személyi (helyváltoztatási stb.) szabadság elvételének mozzanatával is. Nem csupán helyben maradásra, hanem helyváltoztatásra kötelezésben is megnyilvánulhat. Nem feltételezi a folyamatos őrzést sem, ekként megvalósul a személyi szabadságtól megfosztást követő otthaggyással, fogságban hagyással is.

A fogságban hagyás akkor kap jelentőséget, ha a fogságba vető, fogságot okozó magatartás, tehát a személyi szabadság elvételének mozzanata - valamely okból - külön nem értékelhető. Utóbbi ugyanis nem jelenti, hogy azt követő fogságban hagyó magatartás értékelése is kizárt.

Jelen ügyben - az irányadó tényállás szerint - kétségtelen, hogy a terhelt

- a tőle valófélben lévő (nálánál alacsonyabb, kisebb súlyú) sértettet, annak akarata ellenére szíjjal, a derekánál átfogta és maga előtt feltolta a ház emeleti, a terhelt által lakott szobájába;
- a szobában lévő sértettre rázárta az ajtót, a kulcsot pedig eltette;
- a sértett kezeit csuklójánál, ragasztószalaggal és szíjjal összekötötte, valamint nyakát szíjjal átkötötte és őt így tartotta;
- mikor kiment a szobából, a bent maradt sértettre az ajtót rázárta,
- a szobába visszatérve pedig az ajtót maga mögött újból bezárta.

E magatartások mindegyike tényállásszerű, alkalmas a személyi szabadság megsértésének megállapítására. Nyilvánvaló azonban, hogy nem külön-külön, hanem természetes egységként értékelendő.

A társadalomra veszélyesség hiányának kérdése tehát fel sem merül, abban való tévedésre, illetve téves feltevésre semmi ténybeli (irányadó tényállás szerinti) alap nincs; az indítványnak a terhelt szándéktartalmára, illetve szándékhiányára vonatkozó kifogása pedig közömbös.

Egyrészt az irányadó tényállástól eltérő, abban nem szereplő körülményekre hivatkozott a terheltet megillető dolgok visszaadása kapcsán. Másrészt figyelmen kívül hagyta, hogy a Btk. 175. § (1) bekezdése szerinti bűncselekmény nem célzatos. Az indítvány kifogásából egyébként sem a bűnösség, hanem legfeljebb a minősítés kérdése merülne fel, értelemszerűen az önbíráskodás vonatkozásában, ami azonban súlyosabban büntetendő (Btk. 273. § (1) bek.). Ekként a kifogás felülvizsgálat tárgyát semmiképpen nem képezhette.

Az irányadó tényállás alapján pedig kétségtelen, hogy a terhelt magatartásával kifejezetten kizárta annak lehetőségét, hogy a sértett maga válassza meg tartózkodási helyét. Később sem saját elhatározásából, hanem időközben hazaérkezett lánya kérésének engedve nyitotta ki a bezárt szobaajtót, ami szintén azt jelzi, hogy egyenes szándékkal cselekedett.

Személyi szabadság megsértése esetében, az elkövető tudattartalma szempontjából annak lenne jelentősége, ha a fogságba vetés vétlen, vagy gondatlan magatartásból fakad, vagy más személy általi. Jelen esetben azonban egyikről sincs szó.

Alapos viszont az indítványnak a tetteleges becsületsértés miatt megállapított bűnösséget sérelmező kifogása.

Kétségtelen, hogy a másodfokú bíróság kirekesztette a tényállásból a terhelt általi bántalmazó magatartásokat, valamint annak következményét. Ehhez képest viszont csupán a kéz csuklóinak megragadása, mint tettelegesség - mégoly támadó jelleggel is - nem valósítja meg a tetteleges becsületsértést.

A Btk. 180. § (1) bekezdése szerint a becsületsértés vétségét valósítja meg, aki a 179. § (rágalmazás) esetén kívül mással szemben

- a) a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízataának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben,
- b) nagy nyilvánosság előtt

a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el. A 180. § (2) bekezdése értelmében pedig az (1) bekezdés szerint büntetendő, aki a becsületsértést tettelesen követi el.

A Btk. 180. § (1) bekezdésében foglalt becsületsértés sem csupán szóval követhető el, a (2) bekezdésében írt becsületsértés elkövetési magatartása viszont olyan tevőleges magatartás, ami az emberi test elleni támadás, azonban a szervezet működésében zavart nem okoz, de a társadalmi megbecsülést és emberi méltóságot sérti. Amennyiben a magatartás a legcsekélyebb módon is sérti a testi épséget, a szervezet harmonikus működését, akkor már testi sértés, s nem pedig tetteleges becsületsértés valósul meg.

A magatartás becsületcsorbításra alkalmassága objektív ismérv. Objektíve, a társadalomban kialakult általános megítélés, az általános erkölcsi és közfelfogás figyelembevételével kell eldönteni, hogy az adott magatartás alkalmas-e becsület csorbítására.

A másodfokú bíróság ebben tévedett. Az általa módosított tényállás szerinti, a sértett kezeinek csuklónál megragadása önmagában ugyanis nem alkalmas becsület csorbítására. E körben a támadó jelleggel nyomatékosítás pedig közömbös. Jelentősége az érintett testtájéknak van. Önmagában a csukló megragadása - bár tevőleges, ezen belül tetteleges magatartás - nem sérti, nem rongálja a sértett - társadalmi megbecsülését, a róla kialakult kedvező megítélést, illetve meglévő elismertségét, vagy emberi méltóságát, az adottságától függetlenül megillető bánásmód iránti igényét.

Mindemellett kétségtelen az is, hogy a terhelt e magatartása a Btk. 180. § szerinti törvényi tényállás egyéb elemeinek sem tesz eleget. Következésképpen egyáltalán nem tényállásszerű, az emiatt megállapított bűnösség pedig törvénysértő. Miután pedig az adott magatartás becsület csorbítására nem alkalmas, így fogalmilag kizárt a szabálysértés vizsgálatának lehetősége (amit egyébként a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 11. § (7) bekezdése sem tesz lehetővé).

Következésképpen a másodfokú bíróság általi módosítás eredményeként irányadó tényállás szerint nem csupán a könnyű testi sértés, hanem a tetteges becsületsértés sem tényállásszerű. Ekként az nem minősítési, hanem bűnösségi kérdés.

Ugyanakkor kétségtelen, hogy olyan cselekményekről van szó, melyeket egyaránt a személyi szabadság megsértésének megvalósítása során fejtett ki a terhelt. Ehhez képest pedig amennyiben a könnyű testi sértés, vagy a tetteges becsületsértés egyébként tényállásszerű magatartás lenne, akkor sem állna halmazatban (egyikőjük sem) a személyi szabadság megsértésével.

A halmazat ugyanis alaki, de csupán látszólagos lenne, aminek kiküszöbölése a konszumpció elve alapján lehetséges, tehát a több - a súlyosabb cselekmény - elnyeli a kevesebbet. Ha valamely cselekmény egyidejűleg két olyan, egymástól különböző törvényi tényállást merít ki, amelyek törvényi büntetési tételei nem azonosak, és amelyek közül a súlyosabb büntetési tétellel fenyegetettben az enyhébb büntetési tétellel büntetni rendelt szükségképpen benne foglaltatik, akkor a cselekményt csak a súlyosabb büntetési tétellel fenyegetett törvényi tényállás szerint kell minősíteni.

Ez a helyzet az alapesetben is már 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő személyi szabadság megsértése során - alakilag - megvalósuló (2 évi szabadságvesztéssel fenyegetett) könnyű testi sértés, illetve az 1 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő tetteges becsületsértés esetében.

Ennek gyakorlati indoka pedig azonos elvi alapon áll azzal a következetes ítélkezési gyakorlattal, amely szerint azok a bűncselekmények, amelyek törvényi tényállásában erőszak alkalmazása szerepel, elnyelik az erőszak alkalmazása során okozott könnyű testi sértést, tetteges becsületsértést.

Következésképpen büntető anyagi jogszabályt sértett az eljáró bíróság, amikor a Btk. 180. § (2) bekezdése szerinti bűncselekmény miatt a terhelt bűnösségét megállapította. Mivel ilyen módon szűkült a bűnösség köre, a Legfelsőbb Bíróság vizsgálta, hogy

indokolt-e a büntetés megváltoztatása. Azt azonban - a változatlan büntetés kiszabási körülmények mellett - sem találta törvénysértőnek.

Az indítványnak az orvosszakértői vélemény értékelhetőségére vonatkozó, s ekként valójában az irányadó tényállást, a bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét támadó kifogása esetében a felülvizsgálat törvényben kizárt. A kifejtettek következtében pedig egyébként is oka fogott.

Mindazonáltal rámutat a Legfelsőbb Bíróság, hogy amennyiben az alapügyben eljáró bíróság a tanú korábbi vallomását, az utóbb érvényesített mentességi ok miatt kirekeszti a bizonyítékok köréből, ez nem jelenti azt, hogy a tanúval kapcsolatos más bizonyítékot, így az orvosszakértői vizsgálatáról készült véleményt is mellőzni kell.

A Be. 83. § (1) bekezdésének, 84. §-ának és 296. § (3) bekezdésének egybevetett értelmében a törvényi kötelezettség - a mentességi ok természetével egyezően - kifejezetten a tanú személyéhez kötött, s az általa szolgáltatott bizonyítási eszköz, tehát a tanú vallomásának figyelmen kívül hagyására vonatkozik, ekként az nem tárgítható.

A szakértő véleménye nem a tanú által, hanem a szakértő által szolgáltatott bizonyíték. A Be. 108. § (8) bekezdése pedig eleve előírja, hogy a terheltnek, a tanúnak, illetőleg a sértettnek az eljárás alapjául szolgáló cselekményre vonatkozó, a szakvélemény, Be. 108. § (2) bekezdés a) pontja szerinti (ún. lelet) részét képező, a szakértő előtt tett nyilatkozata bizonyítási eszközként nem használható fel.

Felülvizsgálat tárgyát ugyancsak nem képezi, de egyébként is téves az indítványnak az a kifogása, ami a személyi szabadságot megsértő magatartás huzamos tartamának súlyosító körülményként való értékelését sérelmezi. Ennek lehetősége adott, kétszeres értékelést nem jelent, tekintettel arra, hogy a bűncselekmény megvalósulása szempontjából - a már kifejtettek szerint - a személyi szabadság megfosztás időtartama közömbös.

Ekként a Legfelsőbb Bíróság a megtámadott határozatot a Be. 427. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megváltoztatta, s a terheltet a Be. 331. §-ának (1) bekezdése alapján, a Be. 6. § (3) bekezdésének a) pontja szerinti okból - bűncselekmény hiányában - felmentette a Btk. 180. § (2) bekezdésébe ütköző tetteleges becsületsértés vétségének vádjáról; egyidejűleg a Btk. 85. § (1) bekezdés, Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja értelmében mellőzte a halmazati büntetésre utalást. Egyebekben pedig a megtámadott határozatot a Be. 426. § alapján hatályában fenntartotta.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b)

pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2011. november 29.

Dr. Akáczt József s.k. a tanács elnöke, Dr. Márki Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Demeter Ferencné s.k. bíró.

A kiadmány hitelével:

írnok
MM